

kratiske folkestyre med folk, der bliver valgt her til Folketinget, jamen så må det være anderledes. Men det afgørende er altså, at det er det danske Folketing, der tager teten i de her spørgsmål.

Og så må jeg sige, at det signal, vi sender med et ja den 28. september, vil være, at de øvrige forbehold også står for skud, at de også skal fjernes. Det vil være et signal til de øvrige lande i EU om, at nu kan de bare køre løs på den regeringskonference; den danske befolkning er banket på plads, nu er den inde på jasiden igen.

Derfor tror jeg, at signalet med et nej er så vigtigt også i forhold til regeringskonferencen, så vi undgår flertalsafgørelser bl.a. på det sociale område, på skatteområdet, på arbejdsmarkedsområdet . . .

Anden næstformand (Henning Grove):

Ja tak! Så er det fru Mimi Jakobsen.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil så starte med at konstatere, at efter hr. Thulesen Dahls seneste indlæg er Dansk Folkeparti også på vej til at melde os ud af det indre marked, men det er så deres sag.

Jeg vil gerne takke ministre for besvarelsenerne, som hver fra deres vinkel, synes jeg, meget fint gik ind i de forskellige synspunkter eller de forskellige vinkler, der faktisk er på denne her debat.

Aviserne har jo samstemmende proklameret, at nu skal vi have en rigtig dejlig beskidt og ond debat, og det er der så lagt godt op til. Jeg vil nu sige, at jeg ikke synes, det har været tonen i dag, og jeg vil gerne udtrykke håbet om, at vi kunne prøve at få debatter, som vi i hvert fald i lange perioder i dag har haft med hinanden.

Jeg kommer selv med de bedste forhåbninger om, at vi dog i hvert fald kunne prøve at få skabt et fælles grundlag for denne her debat. Jeg mener heller ikke, at det er udelukket, at man kunne slå fast som en detalje, men en vigtig én, at vi faktisk bor og lever i Europa hver eneste dag, at vi er europæere, og at vi som følge deraf, uanset et ja eller et nej til euroen, under alle omstændigheder bliver påvirket af de ting, andre lande vedtager med eller uden os.

Og som punkt tre – og det var noget af det, statsministeren var inde på – at vi alle, fra hr. Keld Albrechtsen over til hr. Frank Dahlgaard eller hr. Kristian Thulesen Dahl, dog er optaget

af, hvordan vi mener Danmark klarer sig bedst i dette Europa, at det er vores fælles målsætning, men at vi har forskellige midler. Og derfor, med statsministerens ord, er ingen mere danske eller dansksindede end andre; det er bare et spørgsmål om, at vi har forskellige synspunkter om, hvad der er bedst for Danmark. Kunne man dog i hvert fald etablere det fælles grundlag for den foranstående kampagne, så ville det være en befrielse.

Det, man så i øvrigt kan sige om modstandernes synspunkter, er selvfølgelig det, jeg i høj grad vil beskæftige mig med, fordi de er så stik imod CD's egne. Det er de fleste af dem, i hvert fald dem, vi har hørt i dag. Alle er 26½ år gamle. Der er intet nyt i indvendingerne i forbindelse med denne euro-afstemning, ingen nye argumenter, vi ikke har hørt i 26½ år, og dernæst – og det er måske så det værste ved det – strider de stort set alle totalt mod erfaringerne og al sund fornuft, og det er det, jeg vil prøve at sætte lidt ind på i dag.

Et af dem, vi har hørt i 26½ år, er: Forsvinder Danmark nu som selvstændig nation? Er vi nu færdige med at være danskere? Bliver grænserne udvisket i Europa? Og jeg har valgt at besvare spørgsmålene i billeder, fordi det falder mig nemmest.

Jeg har svært ved at kigge tilbage på bare de sidste 25 år og se, at franskmændene er blevet mindre franske. Og statsministeren, der omgås dem indimellem, må da kunne bekræfte, at grækerne ikke er blevet mindre græske, at danskerne er mere danske end nogen sinde, og at der overhovedet ikke har været den modsatte tendens i de 25 år, tværtimod.

Det næste er: Mister vi suveræniteten? Økonomiministeren fremhævede netop som et af hovedpunkterne fra rapporten, hvem der mister suveræniteten. Det gør de, der havde den, og Tyskland blev nævnt. Det gør Tyskland, fordi Tyskland kunne køre løbet med sin mark og sin Bundesbank her i Europa, som USA og dollaren styrer i den ende af verden og yennen ude østpå. Det er dette, der bliver gjort op med i en demokratiseringsproces.

Derfor mister vi ikke suveræniteten. Vi kommer til at sidde med og kunne gøre os gældende. Jeg har tit nok fra denne talerstol fortalt historien om Henning Christophersen, der dengang var finansminister, og som hos sin hollandske kollega modtog en opringning om, at nu ville Deutsche Bundesbank sænke renten med ½ pct., hvortil Henning Christophersens bemærkning